Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 34. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 12-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 12, 1980 No. 34. VOL. LXXXVII.

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ У ГРОМАДАХ

Відзначення Січневих Роковин у Ню Гейвені

Частина гостей президіяльного стола на Бенкеті під час Січневих Святкувань у Ню Гейвені (зліва направо): сенатор Лоренц ДеНардіс, проф. Іван Телюк, комішенер Орест Дубно, проф. д-р Лев Добрянський, посадник Бен Деліто, сенатор Крістофер Дад, мґр Рома Гайда і д-р Михайло Снігурович.

Ню Гейвен (М. Я.). — Українська громада Великого Ню Гейвену імпозантно відзначила під проводом Українського Конгресового Комітету Америки, Відділ Ню Гейвен, 62-гі Роковини проголошення Української Народної Республіки та 61-ші Роковини Акту Соборности. Як згадувано раніше, Проклямації в пошану цих Роковин видали губернатор стейту Коннектікат пані Елла Ґрассо (для цілого стейту) і посадник міста Ню Гейвену Бен Деліто.

В суботу 26 січня виступив Голова УККА д-р Лев Добрянський на телевізії, русло 8, де переведено із ним інтерв'ю, яке порушувало проблеми московсько-комуністичного імперіялізму, від аґресії на молоду Українську Державу в 1918 починаючи і аж до подій в Афганістані.

Того ж самого дня у вечірніх годинах відбувся в великій залі Шератон-Парк Плаза Готель у Ню Гейвені Святочний бенкет. Відкрив його д-р Михайло Снігурович, голова місцевого Відділу УККА та заступник голови УККА. Бенкетом проводила надзвичайно вміло мґр Рома Гайда. В бенкеті взяли участь визначні українські й американські політичні і суспільні діячі. Головну промову виголосив голова УККА д-р Добрянський. Цю блискучо сконструовану промову переривали часті оплески.

Неменш замітну промову виголосив конґресмен Крістофер Дад. Слідували довші привіти, що їх сказали: посадник міста Ню Гейвену Бен Деліто і сенатор Лоренц Денардіс. Привіт передав теж представник Литовської громади Великого

(Закінгення на стор. 3)

Свято Державности в Міннеаполісі

Міннеаполіс, Мінесота (Василь Пакуляк). — 27-го січня у залі суботньої школи при українсько-католицькій церкві св. Константина відбулося Свято Державности.

Головним прелеґентом був д-р Мирон Куропась, заступник предсідника УНСоюзу і колишній дорадник президента Форда. Програма імпрези була виконана власними силами. Як щороку, так і тепер — це Свято відбулося заходом місцевого відділу УККА на Міннесоту.

Тому, що д-р Куропась у товаристві головного предсідника УНС д-ра І. Флиса мали тут Окружні збори, то використано нагоду, щоб вислухати доповіді „свіжого" прелеґента.

Свято розпочалося точно, залю заповнило громадянство обох міст — Міннеаполісу і Сент Полу.

Славомир Луців з фортепіяновим супроводом Кіри Цареградської відспівав американський гимн, а відтак громада під його проводом проспівала український. Люба Менжега виголосила вступне Слово, підкресливши важливість IУ Універсалу та змагання для здобуття волі.

Віталія Бринь добре виконала сонату ч.5 Генделя на флейті.

Деклямацію „Соборність" М. Дербуша виконала з успіхом Мая Буник.

Д-р Куропась дав нарис доріг, якими крокував наш нарід від часу прийняття Христової віри. Пануючою ідеєю його життя був демократичний плюралізм, чи то в добі княжій (князь, бояри-дорадники, віча), чи в добу Козаччини, про що свідчить хоча б система виборности старшини. Прелеґент розповів про свої

(Закінгення на стор. 3)

Проклямації Української Незалежности у стейті Вісконсин

Губернатор стейту Вісконсин Лі Дрейфус підписує Проклямацію Дня Української Незалежности. Українські організації репрезентували: д-р Богдан Давидович та інж. Василь Нагірняк — УККА, Відділ Мілвокі; Раїса Дорошенко — СУА, Відділ Мілвокі; Ірина Кузик — Відділ Вісконсин Деллс.; Іван Сенчишин із сином — українську католицьку церкву Св. Михаїла; Петро Дорошенко — українську православну церкву Св. Покрови; Уляна Тишинська — УНСоюз, 103 Відділ; інспектор Іван Малюк — громаду Вісконсин Деллс.

Свято Української Державности в Кергонксоні

Кергонксон, Н. Й. (Р.Б.). — Заходом місцевого Відділу УККА урочисто відзначено тут Роковини Української Державности в неділю 27-го січня. Свято започатковано відправою Молебня-Молитви за Україну в церкві Пресв. Тройці з участю пластової і шкільної молоді та ветеранів Визвольних Змагань, що виступили з прапором. Настоятель парафії о. д-р Богдан Волошин виголосив стосовну проповідь, згадуючи світлі події на Софійській Площі в Києві, де пролунали слова історичних Актів, а український народ став господарем своєї землі і своєї Держави.

Після Божественної Літургії відбулася Святкова академія на Союзівці, яку відкрив голова Відділу Микола Василик. У програму академії входили такі точки: апель з участю українських ветеранів ОбВУА, УВУ Пласту і Школи Українознавства; прочитання IУ Універсалу Іваном Кульчицьким; молитва Боже Великий; промова д-ра Романа Барановського.

В мистецькій частині: сольо на бандурі — „В'язанка українських народних пісень" у виконанні Юрія Ганкевича, рецитація „Ранок" О. Олеся у виконанні Роксоляни Бедрій і виступ місцевого хору під дириґентурою проф. Володимира Бакума, що відспівав чотири пісні: в обробці М. Лисенка „Козака несуть", Витвицького — „Зірвалася хуртовина", М. Лисенка (обр.) — „Забіліли сніги" і І. Недільського — „Засяло сонце золоте".

До успіху Свята спричинилися, крім інших членів управи Відділу, проф. Бакум, який не жалів часу і труду підготовити в короткому часі виступ хору, і сотник Петро Войновський, який займався підготовкою цілої імпрези.

Свято, що мало виразно соборницький характер, закінчено при чисельній участі місцевої громади, національним гимном.

Січневі Роковини в Українському Селі в Апопці

Під час Дня Української Державности в українському селі Апопка на Фльориді. Стоять з українським національним прапором представники української громади з посадником Апопки Джаном Лендом.

Апопка, Фльорида (Теодор Квасницький). — У вівторок 22-го січня старанням Степана Коваля посадник міста Апопки на Фльориді Джан Ленд проголосив „День Державної Незалежности і Соборности України" і було піднесено символ України — український синьо-жовтий прапор.

В неділю 27 січня о. Назаревич згадав Січневі Роковини і теперішню трагічну долю України. По Богослуженні опівдні для всіх присутніх в залі, між ними репрезентанти міста Апопки, відбулося прийняття, вміло приготоване нашими панями.

Після прийняття розпочалася Святкова академія. Голова Товариства Об'єднання Українців ім. Св. Володимира Остап Забитко відкрив свято і попросив Розалію Ковальчук Генд відспівати американський гимн. Відтак офіційний представник міста Апопки Дик Марк, в заступстві неприсутнього посадника, відчитав Проклямацію українського Дня Незалежности і Соборности.

Святочну промову відчитав Богдан Чехович.

Хор бандуристок під проводом Е. Несвяченої відспівав чотири пісні: „Зелений гай", „Встає хмара з-за лиману", „Мати і син" і „Зірвалася хуртовина". Василь Фіцик прорецитував поему С. Дуди про 1918 рік; соліст Зенон Максимів в супроводі мандоліни відспівав одну пісню, а мішаний хор відспівав повстанські пісні: „Я сьогодні від вас від'їжджаю" і „Подай, дівчино, ручку на прощання". Потім знову Розалія Ковальчук Генд відспівала дві пісні поанглійському.

На закінчення програми тріо в складі Степана і Розалії Ковальчуків та їхньої доньки Розалії Ковальчук Генд відспівало дві пісні: „Як з Бережан до кадри" і „Човен хитається", за що публіка винагородила їх оплесками.

Завдяки стараннями Степана Ковальчука були присутні на наших святкуваннях представники телевізійної станції, які зфільмували нашу програму і ще того вечора о шостій годині, на каналі Ч.2, в часі передачі новин передали нашу цілу програму.

Грімким відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна" закінчено ці дуже важливі урочисті святкування.

Свято Незалежности в Пассейку

Пассейк, Н. Дж. (О.П.). — Святкування 22-го Січня в Пассейку та околиці почались участю громадян в проголошенні Проклямації губернатором Б. Бирном та ухваленні резолюцій стейтовим Сенатом і Асамблеєю в днях 21-го і 24-го січня в Трентоні. 22-го січня в містах Пассейк, Патерсон і Кліфтон були проголошені посадниками Проклямації для відзначення роковин Незалежности Української Держави. В ратуші Пассейку була уряджена мистецька виставка заходом голови 70-го Відділу СУА.

27-го січня в залі Української Централі влаштовано Академію. У всіх наших програмах громада старається включати якнайбільше молоді. Академію відкрив голова місцевого Відділу УККА адвокат К. Ваньо, вітаючи духовенство наших Церков і громаду. Під командою кошового Крамарчука на сцену вмаршували прапороносці СУМА, Пласту і Ветеранських

(Закінгення на стор. 3)

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ ІРАНУ БАНІ-САДР ГОСТРО ВИСТУПИВ ПРОТИ ЕКСТРЕМІСТІВ

Тегран, Іран. — Новий президент Ірану Аболгасан Бані-Садр гостро осудив войовничих екстремістів „студентів", які силою держать 50 американських закладників у американській амбасаді в Теграні. Він назвав їх „дітьми, які не знають, що роблять" та „диктаторами, які намагаються створити державу в державі".

Цей останній виступ нового голови держави проти терористів віддзеркалює розкол в середині іранського уряду, що зростає через факт непослуху терористів іранському урядові. „Неможливо працювати в країні, де так звані студенти, впевняючи, що вони йдуть за Імамом Хомейні, роблять щось протилежне", — заявив Бані-Садр в офіційній іранській газеті.

Це останнє обвинувачення нового президента було викликане арештом міністра Крайового Керівництва, Нассера Міначі, революційною міліцією під замітом, що він співпрацює з американською Сі-Ай-Ей. Генеральний прокуратор Ірану Алі Ґодуссі заявив, що не було урядового наказу арештувати міністра, тому на вимогу нового президента держави міністер Мінaчі був звільнений.

В міжчасі втаємничені іранці твердять, що Революційна Рада схильна прийняти пропозиції Об'єднаних Націй для створення міжнародної комісії для інвестиґації здогадних злочинів шаха Паглаві, що в свою чергу може сприяти звільненню американських закладників.

У Вашінгтоні американські урядові чинники до певної міри зраділи тим новим розвитком подій, і уряд Картера намагається довести іранцям, що дальший примусовий полон американських дипломатів не в інтересі Ірану.

Здогадуються, що президент Картер є в посіданні таємних документів, отриманих французькою розвідкою, які підтверджують, що захоплення американської амбасади в Теграні було ділом совєтського розвідчого „резидента" в Ірані, та, що „студенти" в американській амбасаді слухають таємних приказів з Москви і хочуть допровадити до встановлення просовєтського уряду в Ірані. Ці самі французькі таємні документи також доводять, що між іранськими екстремістами в американській амбасаді є члени просовєтської терористичної фракції Палестинської Визвольної Організації, які працюють і проти Америки і проти Ірану, а на користь Москви.

Московський тиск на Західню Европу збільшився

Москва. — Совєтський Союз збільшив силу свого тиску на Західню Европу, щоб вона знехтувала заклик Америки бойкотувати Олімпіяду в Москві, яка має відбутися влітку ц.р., у відплату за інвазію СССР в Афганістан, погрожуючи тим, що це означатиме удар по детантові. Совєтський Союз, мовляв, у Афганістані повівся так тому, щоб „запобігти загрозі для безпеки СССР".

У виступі Ніколая Портуґалова помічника з Центрального Комітету Департаменту Інформації СССР, прозвучала ця пересторога для Західньої Европи. Він також уточнив напрямні совєтської закордонної політики, яку загально називано „Доктриною Брежнєва", словами: „Совєтський Союз більше ніж один раз проголошував, що детант не означає в жадному випадку припинення клясової боротьби у ґльобальному засягу (...). Наша країна лишається і надалі льояльною пролетарському інтернаціоналізмові і клясовій солідарності", уточнюючи це наміром СССР завжди скрізь і всюди у світі йти „на допомогу" борцям проти „імперіялізму" і „колоніялізму".

Савдійська Арабія розглядає можливість затіснень військових зв'язків з Америкою

Каїро, Єгипет. — Лідери Савдійської Арабії довели до відома членів Американської делеґації, очоленої д-ром Збіґнєвом Бжезінським, дорадником президента Картера у справах крайової безпеки, під час його розмов з лідерами країн Близького Сходу 5-го лютого, що Савдійський уряд схильний тепер розглянути питання тіснішої військової співпраці з Америкою у тому обширі.

Згідно з інформаціями, виданими офіційними членами цієї делеґації для преси, принц Фагд, савдійський престолонаслідник і віце-прем'єр уряду, дуже підтримував американський плян для зміцнення оборони країн Близького Сходу від можливої загрози ззовні, в зв'язку з подіями в Афганістані.

Американський плян такий: втримувати постійні військові бази в тих обширах, мати можливість доступу і користування військовими об'єктами в країнах, що там розташовані, переводити разом з військовими силами сусідніх країн військові вправи, — і в цьому всьому — шукати співпраці з Савдійською Арабією.

Американські представники були просто заскочені готовістю савдійців так охоче говорити про співробітництво в найбільш вражливих військових акціях, таких, як протидія совєтській і кубинській загрозі в Ємені, допомога афганським повстанцям і Пакістанові, поширення американських баз та інших дій, про які досі савдійці говорили нерадо, вважаючи, що втручання „надпотуґ" у тому районі світу не побажане взагал

Окружний Комітет Відділів УНС у Чікаґо відзначить 85-річчя цієї установи

Чікаґо, Ілл. — Із циклу цьогорічних відзначувань 85-річчя Українського Народного Союзу, що досі відбувались по містах і містечках ЗСА і Канади, включився у ряд цих святкувань і Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Чікаґо, запланувавши влаштувати у неділю, 17-го лютого, в год. 2-ій по полудні, тут у залі Дому УНСоюзу, при 841 Норт Вестерн евеню, Ювілейний Бенкет в пошану цієї великої братської установи.

Крім інших точок в програмі бенкету, з головною промовою виступить д-р Іван Флис, головний предсідник УНСоюзу.

Квитки на бенкет можна набувати у секретарів Відділів УНСоюзу.

П. СТОКОТЕЛЬНИЙ, ЧОЛОВІК Н. СВІТЛИЧНОЇ, ПРИБУВ ДО ЗСА

Павло Стокотельний зі зином Іваном

Джерзі Сити, Н. Дж. — У неділю, 10-го лютого ц.р., до ЗСА прибув Павло Стокотельний, чоловік Надії Світличної, який, як відомо, одержав дозвіл на виїзд з СССР та прибув до Риму, Італія, з Києва 15-го січня ц.р.

День перед відлетом з Києва органи КҐБ грунтовно перешукали помешкання Стокотельного.

Від часу приїзду до ЗСА у листопаді 1978 року, Надія Світлична клопоталась про свого чоловіка і робила різні заходи щодо його виїзду з СССР.

Стокотельний прибув до ЗСА з Риму після полагодження різних формальностей, включно з візою. Всупереч першим вісткам, його сестру Ольгу не звільнено з праці. Стокотельний його дружина і сини Ярема та Іван замешкують в Нюарку, Н. Дж.

Відбулось відкриття виставки мистців-неконформістів з України

Ню Йорк (ЛВ). — Тут, у п'ятницю 8-го лютого, у Мистецькій Ґалерії ОМУА у вечірніх годинах відкрилася давно очікувана Пересувна виставка мистців неконформістів з України при надзвичайно великій кількості відвідувачів.

Виставку формально проголосив відкритою українською і англійською мовами коротким словом організатор виставки, артист сцени. Ігор Цішкевич з Тексасу.

Вітав мистців з України, артиста-маляра Антона Соломуху, з Києва колись, а тепер з Парижу; та артиста-маляра Володимира Стрельникова, колись з Одеси, а тепер з Мюнхену, інж. Євген Івашків, голова Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій метрополітального Відділу УККА в Ню Йорку, сердечним і патріотичним привітом, називаючи обох мистців „українськими дисидентами", бо вони зуміли постояти за справжню українську культуру, яку гнобиться в СССР, ще донедавна вдома, а тепер ширитимуть у світі славне українське ім'я своїм високим мистецтвом, чому запорукою є ця незвичайна виставка".

З велетенським інтересом гості українці й не-українці приглядалися до ста п'ятдесяти мистецьких експонатів, авторства двадцяти мистців з України, з яких лише два „вибрали волю", а вісім надцять все ще перебувають в країні примусового „соц-реалізму," героїчно намагаються в тих невідрадних умовах творити вільне українське мистецтво.

Зацікавлені присутні тут же закуповували експонати, що їм найбільше припали до вподоби, і гаряче обмінювалися враженнями. Численні представники преси нотували цікавіші моменти вечора-відкриття, збираючи певні дані про мистців, пересувну виставку та пляни праці на майбутнє. Гості не-українці і українці з інших міст, як довідуємося, запросили організаторів пересувної виставки відвідати і їхні міста чи навіть їхні країни (Норвегія, Канада).

При вході на залю виставки можна було купити тимчасовий каталог та набути деякі інформативні матеріяли про мистців і їхні твори. Великий каталог виставки з кольоровими та чорно-білими репродукціями і з вступною статтею трьома мовами, в друкарні вже май же готовий і приблизно за тиждень буде тут з Мюнхену.

Ця Виставка творів в Ґалерії ОМУА в Ню Йорку сучасних мистців-неконформістів з України буде тривати до 2-го березня в пообідніх годинах 4—8 щоденно, в суботу від 2 до 8, і в неділю від 1 до 8.

І фотографія служить совєтській пропаґанді

Львів.— Один із найстарших фотографічних клюбів Львівщини, який діє при редакції міської районної газети „Радянське слово", влаштувала виставку — „присвячену 110-річчю з дня народження В.І.Леніна", — інформує київська „Радянська Україна".

Працю цього клюбу, що їх дописувач цієї газети називає „творчими розшуками", скеровує, мовляв, на правильні шляхи правління клюбу. Тому і „мовою фотографії" учасники цієї виставки представляють „торжество ленінських ідей на Прикарпатті, сьогодення оновленої Дрогобиччини, передовиків виробництва", — пише дописувач.

Уже тепер йде підготова до чергової „творчою мовою фотографії", тобто виставки цього клюбу, яка знову охоплюватиме зміст не чого іншого, а 35-річчя перемоги — приєднання українських земель до кола... братніх республік СССР.

Інтерв'ю совєтського амбасадора із Східньої Німеччини з західньонімецьким журналістом

Західній Берлін. — Совєтський амбасадор до Східньої Німеччини Пьотр Абразімов у рідкісному інтерв'ю з західньонімецьким кореспондентом сказав, що детантові загрожує неславний кінець, якщо західні европейці в „рабському послусі" ітимуть за президентом Картером.

Він радить західньоевропейським лідерам не коритися „істеричним крикам з-поза Атлантику", які, мовляв, розпочав президент Америки, щоб втриматися при владі в наступних президентських виборах.

Крім цього Абразімов хвалив Пакт „Чотирьох світових потуг" з 1971 року, у справі Берліну, в укладанні якого і він брав участь, називаючи цей Пакт „елементом миру".

Він також зауважив, що обіцянка Леоніда Брежнєва з жовтня місяця м.р. про зменшення совєтських військ у Східній Німеччині на 20 тисяч вояків і на одну тисячу танків, буде Москвою здійснена.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Корисні й шкідливі дипломати

У своїй передвиборчій кампанії Джіммі Картер, між іншим, заповів, що коли стане президентом, то не буде призначати на дипломатичні становища некомпетентних осіб, хоча як заслужених для його кампанії. Ставши президентом — Джіммі Картер забув про це, як забув про багато інших обіцянок та заяв. І призначив прихильного йому і щедрого на виборчий фонд багатія Річарда Кнайпа на амбасадора до маленької південноазійської міста-держави Сінґапуру. Недавно появилася в американській пресі цікава вістка, що той американський амбасадор не знав, що між Індією та Пакістаном була ворожнеча і війна (за прикордонний Кашмір), ніколи не чув про існування Махатми Ґанді, про Вінстона Черчілла, Шарля де Ґолля, і не знав, що існують дві Кореї та що велася Корейська війна, словом — є в політиці, як „табака в розі". Одні коментатори гостро критикували президента Картера за призначення на амбасадорський пост такої людини і потішали себе тим, що Сінґапур менший за місто Ню Йорк і не грає у міжнародній політиці великої ролі, та ще й тим, що ніби в отому Сінґапурі тамошній американський амбасадор не шкідливий, бо державна верхівка тієї маленької республіки і чужинецькі дипломати ставляться до того американського представника радше з веселого, як з поважного підходу. Але були й коментарі, що боронили той вибір президента Картера. Ось, пригадували вони, Д. Д. Айзенгавер призначив був на амбасадора до Риму дружину пресового потентата з Ню Йорку, пані Клер Бут Лус і вона виявила неабиякий дипломатичний талант та була прикрасою закордонного дипломатичного корпусу в Римі. І коли тепер президент Картер вислав до кількох африканських країн трикратного світового чемпіона важкої ваги Мохаммеда Алі, щоби аґітував за бойкотування Олімпіяди в Москві, то ця місія стрінула загальне признання. Але коли президент Картер призначив був на свого першого амбасадора до Об'єднаних Націй муринського протестантського проповідника, ліберала Андрю Янга, то той похвалив акцію кубинського війська в Африці, назвав Хомейні святим чоловіком і так раз-у-раз компромітував своїми заввагами Президента і Америку, що врешті таки треба було його відкликати.

Може таки трапитися, що людина, раніше активно не заанґажована в політиці, виявляється зручним дипломатом. Однак призначування на дипломатичні становища жертводавців на виборчий фонд без уваги на їх фахові кваліфікації — це підхід недопускальний. Сінґапур — одна з найменших у світі „держав" і може справді байдуже, хто там є амбасадором. Але буває, що американськими амбасадорами стають люди, які не знають історії даної країни, її духового клімату, її всієї настанови, і такі амбасадори спричинюють рідній країні велику шкоду. Маємо особливо на увазі різних колишніх американських амбасадорів у Москві, як Кеннан чи Гарріман, звеличників концепції великопростірного господарського обширу Росії. Російський комплекс американської інтелектуальної, у цьому й політичної, еліти — це нещастя для Америки і всього світу. Незнання правдивої історії Сходу Европи і його народів продиктувало Вудро Вільсонові, професорові університету, виключити з його 14-ти точок, що ними признавалося право до державности, всі інші поярмлені народи, крім польського й чеського. І навіть державний муж вищого формату, як Генрі Кіссінджер, порадив президентові Фордові не приймати Солженіцина, бо це „подратує Кремль". А що й казати про дипломатів, які засідають у різних столицях світу — не знаючи „абв" з історії країн і народів Сходу Европи.

У цьому відношенні прийшли вже деякі корисні зміни в американському та західньоевропейському підході до обсади видатних становищ з ділянки закордонної політики, зокрема дипломатії. Але ще далеко до зрозуміння і переведення у практику принципу, що скрізь мусять бути люди, свідомі правди, що поярмлені Кремлем народи — це природні союзники Америки і що тому треба знати їхню культуру, їхні справедливі змагання. Треба їх пізнати і підтримувати — в кровному інтересі Америки.

Панас Феденко

SI VIS PACEM, PARA BELLUM...

Давня мудрість Римської Республіки, —від часу октавіяна Авґуста (63-14) — Римської монархії веліла: „Коли хочеш миру, то готуйся до війни" — Si vis pacem, para bellum. Це правило подекуди забуто в нашій добі. Причини цього є в помилковій оцінці ідеологій і прямувань тих сил, що в ґрунті своєму ворожі мирові між народами і не визнають свободи для своїх громадян.

Після Першої та Другої світових воєн в країнах демократичних була надія й віра, що народи дійдуть до замирення і не будуть себе взаємно нищити й руйнувати. Політичні провідники демократичних держав не бачили войовничих рухів, що запанували в Росії, Італії і Німеччині: большевизм і фашизм.

Ленін дав своїм партійцям завдання — збільшити військову силу совєтської імперії настільки, щоб на цілому світі „взяти капіталістів за в'язи" („за шиворот"). Муссоліні в Італії вів пропаґанду за відновлення „Римської імперії" і послав своє військо в Африку, щоб захопити Абесінію (Етіопію) 1936 р. У Німеччині Гітлер, по приході до влади 1933 року, почав прискорене збросння з наміром створити свою „Третю імперію".

Уряди західніх великодержав, зокрема політичні провідники Англії і Франції, сподівалися, що вони забезпечать мир в Европі, коли признають вимоги Гітлера. Париж і Лондон прийняли до відома німецьке озброєння, прилучення Австрії до Риму, окупацію Чехо-Словаччини.

Даремно перестерігав Пілсудський союзну Францію перед воєнними плянами Гітлера. Коли Гітлер почав ламати міжнародні договори, то Пілсудський пропонував французькому урядові воєнною інтервенцією привести німецького фюрера „до розуму" Але Париж відкинув плян Пілсудського. Тому польський уряд поспішив скласти з німецьким урядом договір про не-аґресію...

Західні великодержави занедбали збросння своїх армій, бо в Англії й Франції жила надія на „миролюбність" Гітлера, про що говорила пропаґанда німецького диктатора. В цій ситуації Гітлер вирішив, що не буде перешкод і для дальших його плянів будування „Третьої імперії". Він помилився. Великобританія і Франція оголосили німцям війну.

Непідготовані до війни мілітарно й психологічно, французи й англійці зазнали тяжких поразок на початку Другої світової війни. Рятунок прийшов із Америки для Англії і для СССР, що від 22-го червня 1941 року попав під удари німецької воєнної машини.

Перемога над „Третьою імперією" здобута з великими жертвами, в союзі з диктатором Сталіном, створила в суспільстві демократичних великодержав і в політичних колах рожеві надії на „вічний мир". Вірили пропаґанді комуністів про „миролюбного демократа" Сталіна. Критиків совєтського імперіялізму й колоніялізму легковірні особи, запаморочені комуністичною пропаґандою, називали „паліями війни".

Коли на Захід прийшла звістка, що в СССР готуються до виробництва атомових бомб, то в журнал „Социалистический Вестник", орган російських соціял-демократів (Ню Йорк) появилися статті про небезпеку для миру і свободи в світі від цього „досягнення" Сталіна. Редактори „Социалистического Вестника" — Рафаїл Абрамович і Борис Міколаєвський добре знали ідеологію і політику комуністичного уряду і висловлювали надію, що американський уряд не допустить до озброєння совєтського війська атомовими бомбами. Але перестороги перед цією небезпекою зосталися без уваги.

В результаті, довелося американцям пережити авантюру Хрущова на Кубі в 1962 році: цей критик культу Сталіна розташував совєтські бомби в республіці Кастра і так поставив під загрозу американців. В той час Москва мусіла відступити, бо совєтський уряд боявся американської військової переваги.

Тому московська дипломатія прийняла іншу тактику, що зветься „відпруження" і „мирне співжиття різних суспільно-господарських систем". Для того пущено в рух пропаґанду про обмеження зброєння, а також про знищення атомової зброї.

В 1979 році в Відні Картер і Брежнєв підписали договір, який мав би затвердити Сенат у Вашінґтоні. Дисонансом до цього були вістки зі СССР про совєтські ракети, озброєні атомами і націлені на центри, політичні й стратегічні, в країнах Західньої Европи.

Уряди оборонного союзу НАТО тепер побачили, що Москва використала час переговорів про „відпруження" і „роззброєння" на збільшення свого військового арсеналу. Отже вирішено збросниям догнати колишнього союзника в війні проти Гітлера.

Проти цього протестує Москва, бо хоче забезпечити свою перевагу в зброєнні. Кремль почуває себе дужчим і не вагається ужити сили там, де надіється здобути собі вигоду. Москва діє в Африці, посилає свого підручного Кастра в

(Закінгення на стор. 4)

Михайло Ільків

ЕКОНОМІКА В МИНУЛОМУ І 1980 РОЦІ

(1)

Часто читаємо або чуємо в коментарях такий вислів: „Ми пережили велику депресію, переживемо і сучасну господарську кризу". Господарський крах, що мав місце п'ятдесят років тому, потряс економікою не тільки З'єднаних Стейтів Америки, але також усіх інших промислових країн в світі. Не будемо входити в історію цієї кризи, причини якої ще досьогодні не зовсім устійнені, натомість згадаємо тільки про деякі висновки з тієї господарської ситуації. Отже, в наслідок цього господарського краху компетентні чинники погодилися спільно вивчати економіку, щоб устійнити його причини, та поробити заходи, щоб в майбутньому подібна господарська ситуація не повторилася.

Під час депресії, тобто 1929 року економісти в ЗСА не мали впливу на урядову економічну політику. Серед таких умовин в 1932 році вони написали декларацію до Уряду, щоби він поробив відповідні заходи і охоронив банки перед банкрутством, та занявся реґулюванням дефляції. Опісля економічна професія у ЗСА почала прибирати більше реальне значення. Після Другої світової війни господарська експансія ЗСА на інші континенти, ще більше стимулювала економічну професію, і в 1978 році Товариство Американських Економістів нараховувало 12,619 членів, в порівнянні до 3,176 членів в 1941 році. Сьогодні статистичні дані потверджують, що в ЗСА є коло 60,000 економістів. Тому тепер громадянство має повне моральне право докоряти економістам за хаос в народному господарстві, і вимагати від компетентних чинників більше узгідненої економічної політики для країни.

Мабуть, можна догадуватися, що господарська криза в світі, бодай частинно була стимулом до глибшої аналізи, при тому також причинилася до особистого зацікавлення економічною проблематикою, бо вже в 1936 році проф. Джон Майнард Кейнз опублікував свою загальну теорію „Емплоймент, Інтерест, Мані". І ці думки, які він висловив в його теорії, допомогли закінчити світову депресію і в той час, і сьогодні вони мають практичне застосування. Він дораджував урядам, щоб в часі господарського занепаду вони збільшили видаткування на різні робочі програми. Сьогодні економісти є також тієї думки. Робітник, маючи запевнену працю, не боїться затягати грошові позички, і купувати те, що йому потрібне. І так, за порадою Кейназа, розв'язувано бодай частинно ресесійні проблеми в минулому і сьогодні. Теоретично це все звучить добре, але яка не була б добра економічна концепція країни, то на її розгалуження потрібно постійних удосконалень. Розглянемо деякі проблеми, хоч би тому, що наше вухо вже звикло до таких понять, як: інфляція, ресесія, депресія і без них було б мабуть уже... скучно.

Назагал у досить нестабільній і хаотичній господарській ситуації країни з різними коментарями в бік ресесії, евентуально депресії, інфляції та інших господарських економічних захворінь, економіка країни реклямує зріст гуртової продукції у третьому комерційному кварталі. І федеральний уряд замість стриміти до затіснення монетарної політики зробив натиск на обмежений ріст банкових резерв, що безперечно все далеке від стабілізації грошового ринку, при тому залишивши відсоткову стопу на довільне коливання. Коментатори пояснюють це тим, що ті потягнення зроблено у відповідь на спекуляцію проти доляра, що розвинулася на закордонних ринках, головно в Европі і Азії.

Але це ще не все. Інфляція продовжує розвиватися у користь тієї статистики, яка знижує доляра, особистий дохід робітника та торговельний балянс країни. Звичайним мірилом для постійно зростаючої інфляції може послужити індекс цін на товари широкого вжитку з їхніми високими цінами. Безробіття також збільшується, відсоткова стопа зростає, пропорційно до зросту інфляції. Загально беручи інфляція порушила жмут економічних закономірностей. Але ціла ситуація замітна тим, що це рік вибору на президента ЗСА, і тут цікаво як урядові економісти полагодять економічні справи країни, головно ще нерозв'язану енерґетичну проблему, яку використовують країни організації продуцентів і експортерів нафти (ОПЕК) і кожночасно збільшують ціну на нафтові вироби, або можуть обмежити доставу нафтової ропи. Тому промисловці вже почали передсказувати зниження гуртової продукції з початком 1980 року. Існують різні погляди на такий господарський розвиток країни. Одні дослідники кажуть, що зниження показника гуртової продукції в кінці 1979 року спричинила енерґетична нервовість. Вони також переконані, що господарський розвиток країни сповільниться у 1980 році, і це спричиниться до збільшення безробіття, зменшення продажу товарів, також збільшить

(Продовження буде)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Любомир Кузьма

НА ТВЕРДИХ ФУНДАМЕНТАХ

У грудні м. р. в ґалерії ОМУА в Ню Йорку відбулася ретроспективна виставка картин Петра Мегика з нагоди 80-річного ювілею мистця. Ювілейний комітет видав багатоілюстрований каталог виставки, в характері малої монографії, зі статтями Петра Андрусева, Михайла Дмитренка, Степана Рожка і Володимира Поповича.

Мегик показав відносно невелику кількість картин, як перегляд праці цілого життя: 53 твори, між ними малюнки олією і темперою, рисунки сангвіною, олівцем і пером, проєкти церковних декорацій і тканини. В дійсності весь доробок мистця треба рахувати на кількасот картин, але з різних причин було неможливо зібрати їх на виставку. Багато пропало під час війни, а інші трудно було видобути з приватних колекцій. Крім того, цей мистець обмежив свою продукцію з огляду на брак часу, з причини зарібкової і позамистецької культурної праці.

Мегик студіював станкове і декоративне малярство в 20-их роках у Варшавській Академії Мистецтв, коли там панував імпресіонізм. Наука в молодості дає незатертий ефект. Хоч Мегик по своїй природі не схилявся до цього стилю, щось з імпресіонізму осталося у нього на все життя, як можна було побачити на цій виставці.

Метою Мегика було творити українське мистецтво. Познайомившись із Петром Холодним старшим та іншими українськими візантиністами, він зацікавився українським монументалізмом. Від них він перебрав принципи раціональної темперової техніки. Проєктував і виконував також такі предмети внутрішньої архітектурної декорації, як: тканини і вироби зі золота і срібла.

У малярстві Мегика виступають тільки три теми: натюрморт, краєвид, портрет. Тим він зближується до малярських пуристів, які вичищували це мистецтво з „чужих" елементів літературно-ілюстративного характеру. У нього обмеження можливостей умовиною успіху, бо в обсягу цих тем він змагав до багатства форм і барв, опрацьовуючи кожну картину по-різному з композиційного боку. Його спосіб компонування нагадує солідну будову, що на твердих фундаментах виростає з дрібних цеголок, кладених одна на одній за продуманим пляном.

Як порівняємо малюнки Мегика з його рисунками, то побачимо, що він у мистецькій реалізації ставить на перше місце форму. Його дбайливо вишукані і пригашені кольори служать для вираження і підкреслення форми, а не для мерехтливих барвних ефектів. У його рисунках людських голов, виконаних саґвіною, можна подивляти майстерну прецизію клясичної форми,

(Закінгення на стор. 4)

ІДЕЇ В КЕРАМІЦІ

В грудні м. р. відбулася виставка кераміки і рисунків Слави Ґеруляк в ґалерії ОМУА в Ню Йорку.

Між її рисунками і керамікою видно основну різницю. Її рисунки пером і олівцем не є накресленнями до керамічних робіт, але самостійними творами з цілком іншою тематикою. Дуже прецизно виконані, стилістично трохи нагадують дереворити Гніздовського, але відзначаються фантастичними сюрреалістичними елементами.

Натомість кераміка показує етнографічний і архаїчний характери. Форми у керамічних скульптурах і на керамічних образах взоровані на примітивнім мистецтві давніх культур. Така старинна стилізація, характерна для модерного мистецтва вже з часів Ґоґена, спеціяльно надається до кераміки, яка сама є дуже давньою технікою скульптури.

Але Ґеруляк не обмежується тільки до самого примітивізму і народних мотивів. Вона добачує у давніх культурах ще інший глибокий зміст: релігійну символіку, що її сліди навіть сьогодні можна віднайти у різних релігійних обрядах і звичаях. З дрімучої давнини виринають голови дівчат у плоскій кераміці, фігурки жінок у старинних костюмах, тарілки і вази з рослинними орнаментами. Тут є мати з дитиною — прототип Мадонни, який існував вже в єгипетському мистецтві; є охоронні фігурки-амулети, завданням яких було боронити людину перед злими духами; є деякі „святі" тварини. Ґеруляк ніколи не жила в Україні, але вона інтуїтивно віднаходить український характер у своїй творчості.

Черпаючи ідеї з глибини віків, вона нагадує Докію Гуменну, знану ентузіястку археології в українській літературі. Цим Ґеруляк підноситься понад звичайне комерційне мистецтво, дає твори з думкою і з естетичною формою у тривалій техніці.

Микола Світуха

МІЖНАРОДНА КРИЗА І УКРАЇНА

(Промова виголошена на Святі Державности і Соборности в Торонто 27-го січня 1980 року)

[1]

Відзначення усією українською спільнотою у вільному світі 62-их роковин відновлення української державности та, один рік пізніше, проголошення соборної злуки всіх українських земель накладає на нас усіх обов'язок вернутися думкою взад поверх шість декад до визвольного процесу нашого народу під час Першої світової війни та в рефлексіях шукати відповіді, чому відновлення української державности не вдалося закріпити і чому в сьогоднішній день роковин проголошення 4-го Універсалу нам все ще приходиться переконувати світ, що відновлення суверенности України невідлучно пов'язане з реалізацією бажання всього людства до свободи, та до тривкого і мирного співіснування усіх народів.

Різні автори у численних творах, студіях і довідках аналізуючи тодішні події, людей та реальні можливості, приписували остаточну невдачу українських визвольних змагань складним і несприємливим для нас обставинам, інші тодішньому проводові, а ще інші рівневі національної свідомости народних мас, яка, після століть чужої займанщини, не стояла на висоті завдань.

У всіх тих та подібних висновках є безсумніву якась доза правди. Бож немає сумніву, що розвал царської та австро-угорської імперії заскочили український нарід непідготованим ані рівнем національної свідомости, ані політичним виробленням до будови тривкого державного устрою. Ті, яких доля висунула у провід новоствореного українського державного апарату не могли мати потрібного політичного та адміністраційного досвіду, бож цілий апарат країни був у великій мірі в руках ворожого для української справи елементу російського населення або вже засимільованої, колись української, інтеліґенції.

Пригадаймо також, що сотки тисяч українців були змобілізовані на протязі років війни до служби в царській армії та що процес відродження застав їх або в німецькому полоні, або порозкиданими по цілому просторі імперії у різних військових відділах, або між хворими та раненими у здеморалізованому запіллі.

Пригадаймо, однак, також, що створення Української Центральної Ради 17-го березня 1917 року на чолі з проф. Михайлом Грушевським було прямою і скорою реакцією свідомого українського суспільства на події, які в березні довели до абдикації царя Миколая II та створення тимчасового уряду в Петрограді. Проголошення Центральною Радою уже 22-го березня першого звернення до українського народу було на цей час велетенським кроком, враховуючи, що це вперше за більш як півтора століття якесь центральне українське політичне тіло звернулося із закликом до українського народу.

А вже тиждень пізніше, 1-го квітня 1917 року, масова демонстрація в Києві робітників та студентів, селян та інтеліґенції, разом з військовими відділами під українськими прапорами, апробувала домагання національної автономії для України, українізації всіх адміністративних інституцій, судів та армії.

Скликання величавого Українського Національного Конґресу, три тижні пізніше 19-21 квітня, при участі делеґацій усіх станів та професій, політичних організацій та військових відділів стало непомильним покажчиком того напрямку, в якому пішов український національний рух. Вибранням постійної Центральної Ради на чолі з проф. Грушевським, виразною заявою про визнання права всіх народів до вирішування своєї долі та домаганням участи представників України в майбутніх мирових переговорах цей Конґрес започаткував новий етап української національної революції спертої вже на волі ширших народних мас.

І так після майже двох століть повної домінації Московщини над Україною процес реорієнтації українського суспільства на шлях повного національного самовизначення набрав конкретних форм. Цей процес ішов почерез скликання 2-го Військового З'їзду в червні та проголошення двох перших універсалів Центральної Ради, випереджуючи на кілька місяців відродження національної свідомости серед інших поневолених Москвою народів, а тимбільше процес захоплення влади большевиками в Петрограді.

А коли 7-го листопада впав тимчасовий уряд Александра Керенського і Ленін розпочав громадську війну на теренах дотеперішньої імперії, Україна фактично вже відмежувалася як політичною, так і адміністраційною формою від решти країни. Третім Універсалом з 20-го листопада Центральна Рада проголосила Українську Народну Республіку, окреслюючи територіяльні межі України, устійнюючи реченець виборів до української конституанти на 9-го січня і день її скликання на 22-го січня 1918 року та заповідаючи якнайскорше заключення миру з Центральними державами.

У світлі дуже плинної та складної політичної ситуації внутрі та на воєнних фронтах Центральна Рада поставила основну вагу на розбудову ефективного державного апарату, на перебрання контролі над стаціонованими на українських землях військовими частинами, на переведення соціяльних реформ та на заключення перемир'я. Немає також причин сумніватися, що Центральній Раді відомі були заяви Леніна відносно його політики супроти національних визвольних рухів. У своїх тезах „Соціялізм і війна", опублікованих ще в серпні 1915 року Ленін, наприклад стверджував, що „...Боротьба за соціялістичну інтернаціональну революцію проти імперіялізму є неможлива без визнання права націй до самовизначення".

Але проголосивши принцип самовизначення народів, Ленін не мав наміру його респектувати, знаючи, що традиційний шовінізм російських мас був для нього не менше важливим засобом закріплення большевицької влади як пролетарські кличі соціяльної справедливости.

Прозвавши Українську Центральну Раду парляментом „буржуїв" та створивши в Харкові свій „виконавчий комітет" як „орган власти всієї України", большевицький уряд народних комісарів поспішив зліквідувати Українську Народну Республіку, вславши свої червоноармійські відділи під мури Києва. Війна між червоною Москвою і Україною стала дійсністю.

Саме за таких умов погіршеної ситуації в Україні в наслідок наступу большевицьких військ перед Центральною Радою стояла конечність заключити окремий мир з центральними державами, який дав би Україні формальне визнання суверенности та мілітарне забезпечення від Заходу. Центральна Рада ніяк не могла допустити, щоб в імені України мирові переговори вела большевицька делеґація під проводом Лева Бронштайна, відомого в історії як Лев Троцький.

Дле завершення процесу національно-політичного відродження та для відсічі тим, які почали війну проти України треба було чергового законно-правного акту, яким стало проголошення 22-го січня 1918 р. IУ-го Універсалу Центральної Ради.

Постуляти IУ-го Універсалу, — національної свободи, державної суверенности і прав людини, стали тим символом, за який вже тиждень пізніше віддали своє життя молоді українські юнаки в бою під Крутами, а в дальших днях, місяцях і роках тисячі української молоді в одностроях різних українських військових формацій, стримуючи червоноармійців з півночі, боронячи українську землю від білоґвардійської заглади зі Сходу, чи ставлячи опір новим зазіханням з боку поляків із Заходу.

Ці самі постуляти керували тими, які шукаючи розв'язки загрозливого положення України, робили всі зусилля здобути їй допомогу сильніших партнерів. Заключення Берестейського миру з центральними державами — Німеччиною, Австро-Угорщиною, Болгарією і Туреччиною, давало великі надії на визнання України на міжнародному форумі як рівнорядного партнера після соток років заперечення ворожою пропаґандою самого факту існування української нації.

(Продовження буде)

Канада прогнала зі своєї країни працівника совєтської торговельної місії

Оттава,Канада. — У середу, 6-го лютого ц. р., канадське міністерство закордонних справ повідомило, що у відмогу за прогнання з Москви полковника Гаролда Ґолда, канадського військового аташе, канадський уряд „видворив" з Канади В.Ф.Трофімова, працівника совєтської торговельної місії.

Вигнання з Канади совєтського працівника — це одна з ряду акцій, започаткованих рішенням канадського уряду, 21-го січня ц.р.

на підставі якого з цієї країни вигнали трьох урядовців совєтської амбасади,

яких обвинувачено у шпигунській діяльності.

У Африці було 48 тисяч кубинських вояків

Гавана, Куба. — Фідель Кастро виявив тепер, що кубинців, які билися по боці марксистського „фронту" в Анґолі, було 36 тисяч вояків, а в Етіопії — дванадцять тисяч.

Він не сказав нічого, скільки кубинських вояків є тепер у певних країнах Африки, як і не подав числа воєнних жертв, що їх понесла Куба в боях — за його словами — на віддалі „тисяч миль від рідної країни, довгі місяці в траншеях, у стані постійного поготівля, стоючи віч-на-віч з африканськими расистами".

Про Анґолу і Етіопію цю статистику навів Кастро в довгій промові на закритій сесії Національної Асамблеї ще 27-го грудня м.р., але лиш тепер подробиці тієї промови оприлюднено.

Відзначення Січневих...

(Закінгення зі стор. 1)

Врочистість зложення вінка в пошану Героїв у Ню Гейвені (зліва направо): Михайло Панкевич, Лев Марків, Володимир Березовський, Корнель Креховецький, Василь Полудневич, Христя Гузик, Христя Мандич, Степан Данів, Омелян Марків, Марта Фіґоль, Василь Козюпа, Наталка Гарвій (частинно заслонена), Оленка Юречко, Осип Куць, посадник Бен Деліто, проф. Іван Телюк, д-р Михайло Снігурович.

Ню Гейвену п. Ліпціюс. Після бенкету відбувся баль при звуках оркестри Богдана Гірняка.

В неділю 27-го січня відправлено врочисті Богослуження в намірені Українського Народу в церквах обох українських віровизнань. Після Богослужень відбулася на Центральному Ґріні, напроти будівлі Управи Міста, мирна маніфестація та зложення вінка в пошану Героїв, що полягли за волю України. В маніфестації взяли організовану участь з прапорами: Українські Ветерани, СУМ і Пласт та численне громадянство. Маніфестацію відкрив голова Відділу УККА, Ню Гейвен,і молитви провели о. Роман Ґолемба парох УКЦ, і о. митрат Микола Чернявський, парох УПЦ. Головну промову виголосив посадник міста Ню Гейвену Бен Деліто.

Вінок під пам'ятником поляглим у Першій світовій війні зложив пластун Омелян Марків в асисті двох сумівок Христі Гузик і Оленки Юречко. Маніфестацію фільмувала місцева телевізійна станція і згодом передала її в рамках вісток із дуже прихильним нашій справі коментарем. Про Січневі Святкування писала місцева преса і говорило радіо. В час маніфестації 27-го січня і 22-го січня повівав поруч американського український прапор.

Свято Державности...

(Закінгення зі стор. 1)

враження з відвидин наших церков і говорив про значення єдности, яка нам необхідна, а спеціяльно в цей критичний для української справи час. Він навів факти з життя нашої еміґрації, коли була єдність, і згадував деякі маркантні моменти з недалекого минулого: поміч еміґрації у розвитку українського культурного життя на рідних землях, допомога Закарпатській Україні, турбота скитальцями тощо. Доктор Куропась заохочував до жвавої участи в американськім політичнім житті, бо ми не сміємо дозволити, щоб наші справи рішалися без нашого відома. Тож мусимо мати своїх людей, які б були в контакті з впливовими чинниками: тепер бо виникла потреба мати українське „лабі", таке як його мають інші національні групи.

В кінцевій частині, промовляючи вже по-англійському, кинув деяке світло на часи нашого національного відродження та їх розуміння, і взагалі в рефераті було схоплено багато завдань нашого життя та намічено шляхи, якими маємо йти до їх здійснювання. Слухачі були захоплені і вдячні йому за цей виступ.

У дальшому перебігу програми добре списався Вокальний ансамбль „Євшан зілля". Це гурток молодих дівчат з супроводом на бандурах. Еля, Галя та Таня Вовк в супроводі на бандурах Кіри і Петра Цареградських заспівали „Там, де шумить мій рідний Прут", „Ти все ввижаєшся мені", слова і мелодія О. Луцик-Рем, в гармонізації К. Цареградської, „Мрія", слова Сома, музика О. Сандлера. Вірш „День 22-го січня" О. Тарнавського добре виконала Ірена Кушнір.

У кінцевій частині свята був виступ хору „Дніпро" під проводом дириґента протодиякона о. Миколи Бриня. Цей хор здобуває успіх за успіхом, а останні його виступи в Канаді — це прегарна квітка в китиці заслуг. Слід своєї праці залишає хор на платівках, які стають народним добром. Хор відспівав: „Повій, вітре", „Синя чічка", „Карпатські січовики", „Калинонька", „Виростеш ти, сину" та „Ой у лузі червона калина" під акомпаньямент Петра Цареградського. Оформлення сцени провела Ніна Булавицька. Хор потребує молодечого доповнення, бо старша братія відходить: Вічний косар забирає їх. Недавно забрав нам св. п. С. Єрмоленка.

Мило нам повітати такий прибуток до міннеапольської громади, як д-р Володимир Годинський, син священика.

Треба висловити щиру подяку Відділові УККА та всім виконавцям за вдале Свято, що збагатило наше культурне життя та скріпило нас духово.

Щира подяка робітникам щирим!

Свято Незалежности...

(Закінгення зі стор. 1)

організацій. Голова Координаційної Стейтової Ради УККА С. Палидович повідомив присутніх про маніфестацію 29-го березня в Ню Йорку, проголошення „Тижня Юрія Шухевича" та однотижневу голодівку незламного борця за волю нашого народу проф. Валентина Мороза.

У мистецькій програмі виступив Ансамбль молодих бандуристів і бандуристок під керівництвом Ю. Китастого. В піснях: „Марш повстанців", „Зажурились галичанки" та „В кінці греблі", сольо виконала співачка Ляриса Маґун-Гурин; О. Фурда відспівав „Не плач, Україно"; талановитий Ю. Китастий виконав „Вже літ більше двісті"; запорозьким маршем Ансамбль закінчив свою вдалу програму.

Голова Відділу УККА представив доповідача професора Валентина Мороза, дякуючи за його виступи у стейтовому Сенаті та Асамблеї. Валентин Мороз у своїй промові згадав наші світлі дні в історії і закликав знову до єдности: бож нація — це духовий організм, наше справжнє я— це наша нація і обов'язком кожного щирого українця є сповнення місії для свого народу, а державність наша — це обов'язок перед Богом. Заглиблюючись у історію, доповідач підкреслив, що Україна завжди була ключем европейської рівноваги, і тепер надійшла пора, щоб українці взяли цей ключ у свої руки. Про єдність професор В. Мороз сказав: „Кожний з нас може бути зі своєю думкою, але в нас усіх повинна бути одна ціль — наша нація".

1980-ий рік буде роком неспокою. Сьогодні соціяльна революція мало кого вже обходить, назріло національне пробудження народів. І ми українці повинні сьогодні звернути очі на тих триста чесних молодців, які під Крутами не завагались життя своє віддати, щоб рятувати національне ім'я. Нехай ці українські Термопілі будуть нашим дороговказом та наукою, щоб ми готувались, єднались та не давались нікому баламутити. Байки про детант зникають. У світі пробуджується реалізм. Америка реаґує, а до неї долучуються волелюбні народи.

Тому, коли тепер на світовій арені назрівають події, які можуть перерішити долю вільного світу, гаслами кожного щирого українця повинні бути тризуб, синьо-жовтий прапор, воля Україні та смерть московській імперії. Вщерть виповнена заля повстанням з місць оплескувала проф. В. Мороза.

Оркестра СУМА під кер. О. Головацького бравурно виконала в'язанку стрілецьких пісень.

Пластун А. Панченко, починаючи словами „хоч не бачив я Тебе мій краю, бо родився я на чужині", відрецитував вірші „Мати" Миколи Руденка і „Народ мій є" Василя Симоненка.

Квартет бандуристів під кер. Івашкова виконав гарно три пісні: „Гей степами", „Крізь села дорогами", „Засвистали козаченьки" та під рясні оплески для всіх виконавців програму закінчено піснею: „Ну і що ж, що прийдеться умерти за потоптану землю свою...За українську Державу свою".

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ЛІТАКИ З ПРОМІННЯМ ЛЕЙЗЕРА

Вашінґтон, Д. К. — У журналі „Ю.С.Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 11-го лютого знаходимо вістку з Пентагону, що ЗСА є напередодні удосконалення бойового літака, що зможе збивати ворожі ракети в повітрі промінням лейзера. У Пентагоні певні, що СССР не має ще подібних літаків.

В ЦЕНТРАЛЬНУ АЗІЮ НЕ ПУСКАЮТЬ ЧУЖИНЦІВ

Вашінґтон, Д. К. — Журнал „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 1-го лютого пише, що великі простори совєтської центральної Азії замкнені для подорожування чужинців. Виглядає на те, що росіяни намагаються закрити від очей світу або величину своїх втрат в Афганістані, або пересування їхніх свіжо змобілізованих військ.

Вшановуючи пам'ять
нашої Найдорожчої, Незабутньої
МАМИ

СВ. П.
ГАЛІ ПОПЕЛЬ

в другу сумну, невимовно болючу річницю смерти
складаємо 100.00 долярів
на Український Науковий Інститут в Гарварді.

Марта і Адріян ГАЛЯРЕВИЧІ

В ДРУГУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашої Найдорожчої, Незабутньої

ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБЦІ

СВ. П.
ГАЛІ ПОПЕЛЬ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

дня 27-го лютого 1980 року
о год. 9-ій рано

в церкві свв. апп. Петра й Павла
в Клівеленді, Огайо

Про Молитви просять:
МУЖ — ДІТИ — ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою, що 9-го лютого 1980 року,
відійшов у Вічність,
наш Дорогий і Давній Приятель

інж.-хемік
ПЕТРО МАРЧЕНКО

роджений 31-го січня 1895 р., в Олішнія на Полтавщині.

ПАНАХИДА — у вівторок, 12 лютого 1980 р., о год. 6:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в середу, 13-го лютого 1980 року, о год. 9:30 ранку з того ж заведення на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В смутку — Родина ЗЕРКАЛЬ

В глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що в суботу, 9-го лютого 1980 року, упокоївся в Бозі,
по довгій і тяжкій недузі
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДО І БРАТ

бл. п.
ІЛЬКО НОВОСІВСЬКИЙ

нар. 20-го жовтня 1910 р., в Зборові, Україна.

ПАНАХИДА — в середу, 13-го лютого 1980 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в четвер, 14-го лютого 1980 р., о год. 9-ій ранку до церкви св. Юра, а опісля на цвинтар Св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
сини:
ОРЕСТ з дружиною ЛІНДОЮ
ЗЕНОН
внуки— ТІНА І ҐЕНЬО
Брати в Україні
шваґер — ІВАН БАРАНЕЦЬКИЙ
з дружиною НАДІЄЮ

Управа Спілки Українських Журналістів Америки

зі сумом повідомляє своїх Членів,
що 5-го лютого 1980 року, в Детройті, Міш.,
упокоївся на 85-му році життя

св. п.
Інж. ВОЛОДИМИР Т. НЕСТОРОВИЧ

довголітній член СУЖА й активний журналіст.

Тлінні Останки Покійного спочили на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВШ. Дружині Покійного складаємо глибокі вислови співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 19-го січня 1980 року в Пампа, Арґентина,
відійшов, несподівано, у Вічність

бл. п.
ЯРОСЛАВ БУКАТА
Д-Р МЕДИЦИНИ

ПОХОРОН відбувся в Пампа, Арґентина, дня 23-го січня 1980 року.

У глибокому смутку:

ЄЛИСАВЕТА — дружина
д-р ПЕТРО БУКАТА — син з дружиною МАРТОЮ і дітьми ПАВЛОМ і ЛАВРОЮ
АЛЕКСАНДРА ЛУЦИК — сестра з чоловіком РОМАНОМ і донькою ХРИСТИНОЮ
СОФІЯ БУКАТА — братова
д-р НЕСТОР БУКАТА — братанок з родиною
ВАРКА ДЕЙЛІ — братанка з родиною
Дальша Родина в Америці і Канаді

Ділюся сумною вісткою з побратимами — учасниками визвольної війни в рядах УГА й Армії УНР, що дня 24 грудня 1979 р., несподівано, відійшов у Вічність у м. Лявфен, Баварія, на 81-му році життя, наш Побратим і Бойовий Товариш

СЛ. П
СТЕФАН ГРАФ РУМЕНОВІЧ З ЄЗЕРАН

сотник приділений до генеральної булави УГА й Армії УНР, капітан І ранґу німецької воєнної фльоти в стані спочинку.

Покійний, син австрійського генерала й абсольвент Воєнно-морської академії в Трієсті, зголосився добровільно з молодшим братом Іваном до служби в українській армії. Наприкінці листопада 1918 р. відійшов на фронт під Львів в складі 1-го Станиславівського куреня УСС, в якому був командантом чети в 1-ій сотні пор. Любомира Макарушки. 27 грудня 1918 р. був важко поранений у боях під Старим Селом. Після вилікування, був іменований поручником і призначений командантом панцирного поїзду УГА ч. 1. У вересні 1919 р. був іменований сотником з приділом до ген. булави й призначений начальником штабу 1-ої Кінної бриґади УГА. З нею приєднався до Армії УНР в І Зимовому поході і, згодом, був заступником командира 5-го Херсонського кінного полку в Армії УНР. Під час II Світової війни, в ранзі комодора німецької воєнної фльоти, командував Фльотилею Вікінґів, що вславилася в морських і десантних боях на Озівському морі, а в якій значну частину творили моряки — українські добровольці, уроженці Приозів'я.

Покійний осиротив дружину Ґертруду. Брат Іван, який був четарем кінної кулеметної сотні в 1-ій Кінній бриґаді, як німецький летун, попався в совєтський полон і помер після повороту з полону. Похорони відбулися в Лявфені, 29 грудня 1979 р.

У глибокому смутку —

ЛЕВ ШАНКОВСЬКИЙ
пхор УГА й Армії УНР,заст. к-ра кінної чети зв'язку Штабу 1-ої Кінної бриґади УГА

SI VIS PACEM...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Анголу і в Етіопію, допомагає комуністам В'єтнаму ширити свої впливи в Азії, має свого сателіта в Південному Ємені на Арабському півострові. В тих країнах діють совєтські інструктори техніки й політичні порадники, які помагають місцевим комуністичним диктаторам.

Агресія Москви в Афганістані має за собою ширші пляни. Ця країна лежить у сусідстві з Персією, багатою на нафту, і з Пакістаном, на березі Індійського океану. Надія добитися до теплого моря і до нафтових джерел Персії, до Індії, до арабських країн — це давня мрія російських царів. Тим плянам перешкодило військо британської імперії. Незалежний Афганістан зостався „буфером" між великодержавами. Тепер Британська імперія відійшла в область історії і доля південних сусідів совєтської імперії непевна.

Москва має велику спокусу: використати свою мілітарну перевагу, щоб рішучим натиском, через Пакістан, стати одною ногою над Індійським океаном, а другою, через хаотичну Персію, взяти під свою „опіку" нафтові джерела тих країн, із яких одержує енергію індустрія Західньої Европи, Японії й Америки. Ця перспектива, мабуть, захопила фантазію вождів Кремля, бо вони, окупацією ісламського Афганістану, не побоялися збудити до себе ненависть мусулманських народів Азії й Африки.

Американський Президент розуміє, що совєтська агресія на Афганістан створила найбільшу небезпеку для світового миру від закінчення Другої світової війни 1945 року. Дипломати демократичних держав і військові кола є на сторожі і відбувають свої наради, щоб бути на поготові. Певно не один державний муж згадує випробоване правило римлян — і в мирний час не забувати, що ворог не спить і може несподівано напасти.

Між західньоевропейськими країнами уряд Югославії не піддався пропаганді про „миролюбність" московських вождів. Вишколені комуністи, югославські провідники теоретично й практично зблизька знають суть совєтського імперіялізму і реально оцінюють облудну пропаганду Москви про мир і незалежність народів. Видатний югославський комуніст Милован Джілас згадує в книжці „Розмови з Сталіном", як після Другої світової війни Молотов у Кремлі радив югославцям „ковтнути Альбанію".

Югославці відмовилися від цієї поради „старшого брата". Вони розуміють, що Москва може і їх „проковтнути". Тому Тіто „відколовся" від Совєтського Бльоку в 1948 році і Югославія зберегла свою незалежність.

Провідники Югославії не дрімають і зміцнюють свої збройні сили. Не проти „капіталістичного Заходу", а для відсічі „братнім арміям" совєтського блоку, які може послати Москва, мовляв, для визволення Югославії від режиму „ревізіоніста" Тіта. Цей спосіб агресії мав успіх на Угорщині 1956 року в Чехо-Словаччині в 1968 році, і нарешті — в Афганістані від 27-го грудня 1979 року. Чи спиниться Кремль у своєму поході на південь Азії?

Мені здається, що Брежнєв, почавши похід на Афганістан, помилково оцінив загальну ситуацію. Так і Хрущов „вклепався" був авантюрою на Кубі 1962 року. Москва поставила себе в політичну ізоляцію, бо й організація Об'єднаних Націй засудила совєтську агресію в Афганістані. Чи можуть „врятувати лице" московських агресорів голоси „суверенних" України та Білої Русі в світовій організації?

Цю ізоляція мабуть спинить експансію совєтського імперіялізму на інші країни в сусідстві Афганістану. Коли совєтські армії залишаться в Афганістані, то Москва буде мати в цій гористій країні довготривалу партизанську війну з фанатичними мусулманськими племенами. Такого „совєтського В'єтнаму" московське політбюро напевне собі не бажає.

НА ТВЕРДИХ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Картина мистця Петра Мегика — „Портрет Оксани Ванчицької".

а його портретні малюнки показують деяку імпресіоністичну свободу, яка не дозволяє на надто великий реалізм. Усе таки, у кількох своїх останніх творах, із допомогою техніки дуже дрібних мазків, Мегик майже осягнув свою ідею досконалої тривимірної форми (наприклад, у „Портреті скульптора").

На цій виставці тільки натюрморти мальовані в двох техніках, в темпері і олії, хоча Мегик малював також темперові портрети і краєвиди, яких не було змоги тепер показати. Чисто декоративні елементи на тлі реалістичних темперових натюрмортів, як золота фарба і орнаменти графічного характеру, виглядають як мішання двох різних принципів, але є зрозумілі як відгук ідей українського монументалізму, щоб підкреслити примітивно-народний характер образу. Темою всіх натюрмортів є вироби українського народного мистецтва. Широко мальовані олійні натюрморти показують силу кольориту і віртуозну свободу мазка („Півонії", „Волинський рушник", „Буковинський килим").

Серед ранніх краєвидів Мегика трапляється свіжий імпресіоністичний кольорит, а в пізніших наступає зворот до солідности і деякої монументальности структури („Старинний німецький замок", „Тополі", „Церква в Космачі").

Портрети цього мистця виказують його зацікавлення людиною. Вони належать до найбільше продуманих і викінчених його творів. Його портретні композиції — це переважно получення портрету з натюрмортом, який характеризує заняття людини або її психічний стан („Портрет фармацевта", „Портрет скульптора"). У портретах з гладким абстрактним тлом постать вкомпонована без закиду в площу образу („Портрет Оксани Ванчицької"). Метою малювання портретів у Мегика є не тільки утривалення образу людини, як це робить з більшою досконалістю фотографія (хова немає сумніву про беззастережну подібність його портретів), але радше його дійсною метою є малювання людини взагалі, віддання виразу живої людської душі, до чого портрет є тільки претекстом.

Ця виставка дала нам змогу бачити, як мистецька творчість цілого життя Мегика виросла з його ентузіязму, любови і індивідуального розуміння мистецтва. Треба подивляти його енергію і охоту до праці у віці 80-ти років. Маємо надію, що він ще не одним своїм твором збагатить українську культуру.

Звірства афганської армії і совєтських „дорадників" в містечку Кераля

Вашінгтон. — Представник Державного департаменту у спеціальному повідомленні для „Ню Йорк Таймс'у" 4-го лютого сказав, що в Департаменті знають багато про звірства і масакри по відношенню цивільного населення в Афганістані, вчинені просовєтським афганським військом з совєтськими „дорадниками", бо численні — щоправда непідтверджені — вістки про ці злочини постійно напливають від афганського цивільного населення на протязі останніх десяти місяців. Але урядовці Департаменту ЗСА не чули про масакру такої величини, як це подано впливовим американським тижневиком „Крішчієн Саєнс Монітор" з 4-го лютого, про вигублення чи не всього чоловічого населення в містечку Кераля в Кунар провінції Афганістану. Тут начебто — згідно з „Крішчієн Саєнс Монітор" — вимордовано 1,078 осіб афганських чоловіків і навіть підлітків.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Лещетарські першості УСЦАК в Олімпійському 1980 році

Будуть це 25-ті (Ювілейні) міжкраєві лещетарські змагання за першість Української Спортової Централі Америки і Канади, які в цьому Олімпійському році відбудуться в суботу і неділю, 23-24 лютого ц. р., на лещетарських теренах „Сонґ Мавтен", Тулай, Н. Й., поблизу міжстейтового автошляху ч. 81, недалеко від міста Сиракюзи.

Господарем цих Ювілейних першостей є Карпатський Лещетарський Клюб — Торонто. Вже в п'ятницю ввечері в приміщенні Голідей Інн; відбудеться льосування на позиції з'їздів. В суботу рано учасники, тільки змагуни (ки) клюбів і спортових товариств, зобов'язані зареєструватися та перебрати змагові числа. Рано о год. 10-ій передбачений початок змагань — крутобіг. Після обідової перерви продовжуватимуться змагання у великому крутобігу. Ввечорі відбудеться бенкет для змагунів і їх родин та гостей у приміщенні Голідей Інн, в часі якого переможцям будуть вручені нагороди.

В неділю о год. 9-ій рано збірка змагунів плоского бігу, який відбудеться в групах жіночій і чоловічій о год. 10-ій. Після змагань переможці одержать нагороди. Зголошення змагунів на ці лещетарські першості за перехідну Чашу в пам'ять д-ра Мирослава Орловського, з реєстраційною оплатою приймається тільки через спортові Т-ва не пізніше 20-го лютого 1980 року. Реєстрації і оплати — 10 дол. від змагуна мають бути вислані на слідуючу адресу: Ihor Chuma 29 Bearwood Dr. Islington, Ontario Canada M9A 4G5.

Змагання заплановані в слідуючих групах: чоловіків, жінок, сеньйорів, юначок й юнаків 14-18 років, хлопців і дівчат 9-14 років. До складу Проводу цих першостей УСЦАК увійшли: Ігор Чума (КЛК Торонто), провідник змагань; Ярослав Рубель (КЛК Н. Й.), головний суддя: Микола Богатюк (КЛК — Сокіл, Сиракюзи) секретар, представник УСЦАК.

УСВТ „Ч.Січ" — Портуґальський С.К. — 3:1

УСВТ „Ч.Січ" — Д.С. „Травел" С.К. 3:1

Вже розпочалися цьогорічні розгривки копаного м'яча в закритих залях. I-ша дружина „Ч. Січі" в цьогорічному зимовому сезоні бере участь у турнірі Італо-Американської Ліґи Копаного М'яча, гри якого відбуваються в суботу вечорами в залі Арморі, в м. Елизабеті. „Ч. Січ" — єдина українська дружина між понад 30-ти клюбами різних етнічних груп, які започаткували цей турнір у кількох рівнорядних підгрупах. Дружини, що займуть кращі місця, продовжуватимуть свої виступи в 1/8, 1/4 - фіналів і остаточно у півфіналі і фіналі за найвищі нагороди, в цьому числі фінансову.

В двох чергових змаганнях „Січовики" (12-го січня) зазнали поразки вислідом 1:3 з портуґальським клюбом і здобули перемогу тиждень пізніше з клюбом Д.С. „Травел" — 3:1. Ґолі в цих змаганнях для нашої дружини здобули: Андрій Бакун — 2, Василь Каздоба і Дж. Сар. Склад „Ч. Січі": М. Хамуляк, Ю. Бакун, В. Каздоба, Д. Бакун, А. Бакун, І. Калинович, Дж. Сар, В. Несторенко, А. Охрименко, В. Леонів, А. Денисюк. Провідник і тренер — Юрій Саварин.

УСВТ „Ч. Січ" (Юнаки) — Медісон С.К. (Юнаки) — 2:2

УСВТ „Ч. Січ" (Юнаки) — Савт Орандж (Юнаки) — 3:1

УСВТ „Ч. Січ" (Юнаки) — Дельбартон (Юнаки) — 4:3

Юнацька дружина „Ч. Січі" бере участь у традиційному турнірі „Ню Джерзі Сакер Ліґ", що його спонзорує Савт Орандж „Паркс і Рекрієйшен Департмент". Директором цього турніру є Євген Чижович. Змагання з участю 26-ти клюбів з різних міст Північного Ню Джерзі відбуваються кожної неділі в залі середньої школи в м. Савт Орандж.

Юнаки „Ч.Січі" досі відбули три змагання, в яких здобули п'ять точок і займають одне із чолових місць в показнику табелі гор в Південній Дивізії. До цього часу ґолі для „Ч.Січі" здобули: Є. Турянський — 7, М. Васьків — 2, Ю. Презимірський і Дж. Макитир. В складі юнацької дружини під проводом М. Хамуляка і В. Василака, виступають: Д. Василак, Р. Василак, Ю. Презимірський, Є. Турянський, М. Васьків, А. Пенцак, І. Щудлюк, О. Калинович, Ю. Ґбур, Дж. Макитир, С. Сосяк, Д. Нищіт.

ВІДБИВАНКА

УСВТ „Ч. Січ" — Ворен В.К. — 2:3

УСВТ „Ч. Чіч" — Вест Орандж — 3:0

УСВТ „Ч. Січ" — Ферлей Дікінс — 3:0

УСВТ „Ч. Січ" — Савт Орандж — 0:3

Дві перемоги і дві поразки зазнала жіноча дружина в останніх 4-ох змаганнях за першенство Жіночої Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі. Після цих змагань „Ч. Січ" займає третє місце на усіх десять дружин у своїй дивізії. Склад „Ч. Січі": М. Ганич (тренерка), Д. Твардовська, Х. Басняк, І. Паславська, Л.Тицька, М. Бояр, С. Візата, М. Ватон, К. Кульберлі, І. Шеремета, Н. Моравська.

Чоловіча дружина — учасник турніру „Вінтер Фестиваль"

У днях 25-27 січня ц.р. чоловіча дружина взяла участь у великому турнірі, т. зв. „Вінтер Фестиваль", який відбувся в залі містечка Гуґенат, поблизу Порт Джервіс у стейті Ню Йорк. У звітовому турнірі змагалося усіх 6 дружин, по 8 у групах жіночій і чоловічій. У цій останній виступали найкращі дружини східніх ЗСА і одна дружина з Канади. Змагання почалися в п'ятницю ввечорі і закінчилися в неділю по полудні. В цьому турнірі вповні домінувала дружина університету Ратґерс з Нюарку, в складі якої, між іншим, виступає кілька українських студентів (Казура, Сірий і Ленів). Ця дружина і здобула звання першуна.

Слабше цим разом показала себе дружина „Ч. Січі", що приїхала на цей турнір в ослабленому складі — без Ю. Темницького і М. Паславського — які занедужали, і О. Федаша. В кваліфікаційних змаганнях „Січовики" перемогли дружини університету Кортленд і Технічного коледжу в Нюарку, ремісували з Вест Сайд Н. Й., програли з Ратґерсом, Бака І, Бака ІІ і Ґуелп „Оак", і таким чином опинилися на 5-му місці в табелі гор. В складі „Ч. Січі" цим разом виступали: Н. Паславський (провідник і тренер), П. Мельник, А. Голинський, П. Гунчак, Д. Емич, М. Лящук, З. Стахів і Я. Ваньо.

(от)

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — *Комісія Патріяршого Фонду*

повідомляє:

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили

VI — 79

1,270.00 дол. — Ком. Оборони Укр. мови і традиції в Асторії, II-га частина збірки;
1,024.25 дол. — Прихід зі станка в Ню Йорку, передав д-р Р. Осінчук;
1,000.00 дол. — Т-во „Угнівщина", Джерзі Ситі;
1,000.00 дол. — Люба Данило;
по 500.00 дол. — 24-ий Відділ Союзу Українок Америки в Елізабет, Н. Дж., Йосиф Б. Гичко, Микола О. Гичко;
365.00 дол. — Збірка в Пассейк;
по 100.00 дол. — Д-р Тетяна Цісик, д-р Зиновій Гіль, д-р Роман Осінчук, Галина Сиротюк, у п'яту річницю смерти бл. о. проф. Павла Сиротюка,
по 50.00 дол. — Мальвіна Коропей, в пам'ять бл. п. д-ра Осипа Коропея, Михайло Плешкан, замість квітів на могилу бл. п. Мирослави з Кохановських Яцури;
по 25.00 дол. — Михайло і Стефанія Шипула, Омелян і Юлія Урбанські, Степан і Олена Кульчицькі, д-р Олександер і Дарія Якубович, в пам'ять бл. п. проф. О. Бережницького;
по 10.00 дол. — Анастазія Голубець, в пам'ять бл. п. проф. О. Бережницького, Степан і Олена Кульчицькі, в пам'ять бл. п. Осипа Третяка, Богдан Атримишин, о. Тарас Лончина;
5.00 дол. — Н. Н.

——————

Українське Патріярхальне Т-во в Фінікс, Арізона

Збірщики: О. Комарницький, Я. Хичій, А. Салук

по 50.00 дол. — Патріярхальне Т-во в Фінікс, Адріян і Христина Салук;
40.00 дол. — Стефанія Олексин;
35.00 дол. — Антін Залінський;
по 25.00 дол. — Білик В., д-р Ленґстон І. Л., Бакович Я., Сливка Г.;
20.00 дол. — Чопко;
15.00 дол. — Чорененький В.;
по 10.00 дол. — Шпак М., Попович С., Назаревич Г., Королишин М., Агащук М., Жуковський М., Маслій І., Комарницький О., Хичій Я., Гіщинська М., Білоус М.

——————

Листа ч. 8, Ню Йорк, збирав п. Михайло Пирський

1,000.00 дол. — Юрій Кравець;
100.00 дол. — Михайло Пирський;
по 50.00 дол. — Я. Куровицький, Ранада Трейдінґ Ко.;
по 25.00 дол. — Д. Коген, Ю. Кравець;
5.00 дол. — С. В. Текстаяп.

——————

Нюарк, Н. Дж., листа ч. 1129, збірщик Анна Петровська

50.00 дол. — Левицька Люба, замість квітів на могилу бл. п. Володимира Назаревича;
10.00 дол. — Садовська Анна.

——————

Листа ч. 3. Вашінгтон, Д. К. в пам'ять бл. п. Еви Дідур

Збирав В. Проціньский

20.00 дол. — Б. Я. Ґелета;
по 10.00 дол. — Л. Бабяк, Р. Сьокало, Я. Боднарук, Р. М. Леґецкіс;
по 5.00 дол. — В. Е. Процінскі, Е. А. Ґіль, М. Бохно, В. Демечук, А. Маєвська, П. Дубик, С. Процик, О. Г. Зинюк, Й. Волошин, Ю. Гутник, Л. Янів-Фонтана, Демчишин, Т. Бень;
2.50 дол. — А. Процьків;
по 2.00 дол. — О. Когутяк, П. Петрик.

——————

Українське Патріярхальне Т-во в Балтімор. Збірка замість квітів на могилу бл. п. Анни Захарків.

30.00 дол. — М. Захарків, О. І. Захарків;
25.00 дол. — Р. Л. Падковський;
по 10.00 дол. — П. В. Войтович, М. А. Булавка, О. Ґой, А. Мельник, Г. Д. Пісецькі, С. Поліщук, Б. Саламаха, П. Самутин, С. Д. Серединський, М. А. Тимюк, Т. Хариш, Л. Хай;
по 5.00 дол. — В. Ганас, О. Дуда, Е. Костів, М. Котик, С. Михайлишин, М. Мулькевич, В. Олексюк, Е. Притула, В. Стельмах, В. Татчин, О. Траска, О. Турик, М. Хархаліс, С. Хай, Я. Шавяк.

Комісія Патріяршого Фонду Товариства Свята Софія висловлює щиру подяку усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям.

Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків або висилати на адресу:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund
7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117

Всі датки на Товариство Свята Софія — Патріярший Фонд, можна відтягати від податку, IRS No. 23-74380645.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

НАСТУПНОГО ЛІТА НЕ БРАКУВАТИМЕ БЕНЗИНИ

Вашінгтон. — Знавці енергетичних справ ЗСА твердять, що наступного літа не відчуватиметься нестачі бензини в країні, хіба б щось непередбачене сталося. Запаси нафтової сировини в Америці тепер великі, а лагідна цьогорічна зима дозволить рафінеріям вчасніше як звичайно переключитися з продукування пальної оливи на вироблювання газоліни. Крім того, запотребування на паливо для моторів в Америці тепер значно нижче нормального рівня.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 17-го ЛЮТОГО 1980 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64-ий Відд., о год. 1-3-ої по пол., біля церкви Св. Марії, Washington St., у Кліфтоні. — Управа.